

Psí život...

Dlouho jsme se rozmýšleli, jestli nakryjeme nebo ne a nakonec padlo rozhodnutí - ano. Jsem ráda, když vím co a jak bude a jak to naplánujeme, aby všechno vyšlo :O)))

Ale znáte to, člověk miní, příroda mění.... A tak naše holčička Angelka začala hárat dřív než měla a stála jsem před rozhodnutím co teď. Aby toho nebylo málo, nasněžily pořádné hromady sněhu a počasí nám opravdu nepřálo. Já zůstala doma sama se psy a tak jsem přemýšlela, jak to podnikneme v tomhle počasí, abychom v pořádku dorazily za pejskem Jackem, kterému jsem naši Angelku slíbila...

Naštěstí máme skvělé kamarády, kteří se nabídli, že s námi cestu absolvují a tak

jsem se v tom nepříjemném sněžení vydali na cestu. Počasí se opravdu vyřádilo a několikrát během cesty jsem si říkala, že jsem raději měla zůstat doma. Nakonec jsme v pořádku dorazili do Habrovan a Kája Kolářová nás přivítala a na uvítanou samozřejmě co jiného než výborné kafičko...než jsme stačili ochutnat jestli je kávička dobrá, tak se Angelka seznámila s Jackem - a řekla bych trošku rychleji než jsme všichni čekali :o)))

Tak jsme poseděli, popovídali a dali si zákuseček, podepsali krycí listy a domluvili se, že jakmile bude vše potvrzeno a Angelka bude čekat miminka a bude se blížit termín porodu, tak Kája Kolářová přijede pomoci k porodu.

Byla jsem moc ráda - přeci jenom mít svoji porodní bábu :O) a ještě s takovými zkušenostmi, to je opravdu uklidňující...

A tak jsem si říkala, jak všechno krásně vychází a Angelka se zakulacuje a tak vše běží tak jak má a byla jsem spokojená a těšila jsem se na malé bostončí kuličky. Pan doktor nás uklidnil, že je vše v pořádku a čekáme 3- 4 bostončátka.

Přiblížil se čas porodu a my měli nachystáno všechno potřebné, oprášila jsem knížky a poučky o porodech a pozorovala Angelku, kdy už to bude. Samozřejmě jsme domluvili pana doktora „kdyby náhodou“ a do rychlé volby telefonu uložili porodní bábu Káju.

Všechny poučky píšou o tom, jak fenka před porodem nemá chut' jíst a jak hrabou a pomalu se chystají a tak jsme měřili teplotu a pozorovali a pořád nic.

Takže jsme zavolali porodní bábě Káje a uklidnili se, že zase nic... ach jo. To čekání je snad nejhorší.

Protože je Angelka už moc tlust'oučká, přestěhovala jsem se s ní do obýváku na nižší sedačku, kam Angelka vyskočí a leží v pohodlí a hlavně - se mnou :o) Hlídám holčičku, jestli je vše v pořádku - takže jsem každou chvíli vzhůru a koukám, jak na tom ta naše holčička je...Tváří se v pohodě, vychutnala si celou miskou masíčka, vyvenčila se a šla spinkat.

Tak jsem zavolala Káje, že dneska večer opět ne... a šly jsme, stejně jako noci předešlé, spát. Můžu říct, že po týdnu nočního hlídání už toho mám dost a jsem moc unavená a už si přeju, aby to přišlo - ale hlavně, aby to k nám stihla porodní bába :o)

Probudila jsem se s tím, že mám mokré tričko a tak jsem se snažila ve tmě nahmatat, kde je Angelka a jestli je v pořádku. Jak jsem tak šmátrala kolem sebe, tak jsem v ruce měla packu. Ale jakou packu? Pacinku... malinkatou. Tak jsem si říkala, jestli jsem to nepřepískla večer se skleničkou na dobrou noc - to se mi snad zdá? Tak jsem rychle rozsvítla a koukám - na sedačce vedle mě Angelka a olizuje krásné bostončí miminko. Zpanikařila jsem - co když jsem něco zaspala a je už tady ještě další? Tak opatrně z postele, vzbudit přítele, který je povolán do služby - jasný úkol - kouknout, jestli někde už není nějaké bostončí miminko.

Já jsem mezitím ošetřila miminko, které se narodilo vedle mě - krásného klučička Caribica.

Teď bylo jasné, že Kája jako porodní bába to k nám nestihne a tak rychle vytočit telefon a už jsme měli přítele Káju na telefonu a konzultovaly společně co a jak... Za chvíli začala Angelka zase tlačit - a popsala bych její porod - uf uf a miminko venku - a tak jsme do 20 minut měli venku i holčičku Carmuchi, která je přesnou kopií prvorozeného Caribica. Tak jsem pomohli Angelce ošetřit miminka a mohla jsem se pomalu připravovat na další. Došlo mi, že jsem si koupila

super dezinfekci a tak šup sem s ní - v tom fofru jsem si ani nevšimla, že jsem skoro nic z připravených propriet - pro mě jako vrchního veterináře - ani nepoužila...

Ve 2.40 zase další uf uf a narodil Cameron, náš medvídek. Pak se Angelka rozhodla, že chce jít ven a tak jsem šla s ní a hlídala s baterkou, kdyby náhodou :o) a taky že jo, hezky na sněhu začala tlačit další a tak šup rychle domů a byl tady další holčička - malá Carberry, která je celá naše Angelka. Do 30-ti minutek byl na světě prd'olka chlapeček (Calavera Chico), kterému jsme začali říkat Cecilek. A je svými 144g si hned vysloužil naši pozornost - protože byl spíše taková malá kostříčka, která ale hned po prvním nadechnutí začala bojovat o svůj život a ukázal se jako správný bojovníček. A tak jsme začali ošetřovat miminka, aby bylo vše v pořádku. Do toho Káju na uchu a konzultovali jsme co s těmi malými prd'olky, aby vše ve zdraví přežili... a najednou Angelka zase svoje uf, uf - stačila jsem jen říct, že to asi není možný a Kája odpověděla, tak to bude další štěně..... No a bylo tu - ve 4.15 se narodil poslední klučik - Capricho - celý jako maminka.... A teď jsem mohla udělat UF, UF já... Spočítat placenty, které jsem si čárkovala během porodu a přesvědčit se, že je vše v pořádku, miminka spokojené ochutnávají mamínčino mléko, Angelka je spokojená a stará se o ty bostončí prd'olíky a já, když je tak vidím, tak taky...mooooooc spokojená a šťastná.

Postupně jsme všechno uklidili a já zase založila dezinfekci na své místo s tím, že „příště už budeme chytřejší staroušku“ :o))) a šla jsem ty své poklady fotit a psát do celého světa, jakou krásnou noc mám za sebou a že jsme společně s Kájou na telefonu porodily krásná miminka.

Je to moc hezký pocit a velmi si vážím toho, že jsem měla možnost takhle krásný a pohodový porod spolu s Angelkou zažít a jak mi Angelka důvěřuje a tím byl porod také i daleko snadnější.

No a to největší plus? Víím to naprosto přesně - tím, jak jsem byla naprosto v pohodě, že to k nám porodní bába Kája stihne, že se Angelka vůbec netvářila, že by něco mělo propuknout...takže tím, že to bylo tak rychle a neměla jsem možnost si uvědomit co se vlastně děje a panikařit, tak jsem Angelce dala možnost v klidu porodit a já jsem jako porodní asistentka pouze pomohla přivést na svět krásných 6 miminek, které dneska dělají radost svým novým pánečkům a já se jen těším na nové zprávy a fotky ze světa, kde naše mimina jsou... Jo a ten nejmenší prd'olka Chico se vyhřívá hezky u máře ve Španělsku :o)))

A pak, že je to psí život...

Marta Procházková, CHS BALADER

(za narození našich štěňátek děkuji Karle Kolářové - Od Půlnočního slunce, která je majitelem krycího pejska a také naše porodní bába na telefonu a dále také kamarádům ze Semic - Kátě a Ivanovi, bez kterých by se příběh vlastně neudál, neb Jack s Angelkou by se neměli čas sblížit v ten správný okamžik....)

